

PK: Đỗ Văn Ngọc

NÓI VỚI BẠN XƯA

Đọc phân ưu trên trang web Liên trường, biết được nhạc mẫu của Trần Hữu Lượng qua đời, thoáng buồn - (Thay mặt thầy cô bạn bè tại VN cũng đã chia buồn cùng gia đình Trần Hữu Lượng).- Nhìn lại mẫu phân ưu, thấy toàn là những cái tên thân quen, gợi nhớ. Phải mất một đêm thao thức, lục lại ký ức, lần mò về bạn cũ trường xưa “Trung học Pleiku”. Từng con đường, từng góc phố, từng khuôn mặt ngày xưa còn bé hiện ra. Hình như các bạn trong mẫu tin phân ưu, học sau mình một lớp. Mình là Đỗ Văn Rân, anh của Đỗ Văn Bân nhà trong khu gia đình binh sĩ tiểu đoàn 37 pháo binh, mình sinh năm 1944, ở quê thất học, 15 tuổi mới học lớp ba. Đến năm lớp 9 đã gần 20 nên chuyện làm lại khai sinh học bạ để tiếp tục học là bình thường thầy cô biết Đỗ Văn Ngọc là Đỗ Văn Rân nhưng không ai nói gì.

Còn các bạn? Cửu Dũng, nhà trên đường Phó Đức Chính & Trịnh Minh Thê gần am bà ngày xưa, chắc không xa lạ trên trang Web LT, Khắc Hải là anh của Khắc Hà nhà ở Lý Thái Tổ, Công Thành, Hữu Lượng trong ban nhạc NO STAR WHERE, Như Hiền, Ngô Nhung, Thị An (Ôn), Trần Đ. Huy (Hồng), Hồ Đễ, Nguyễn T. Nhi, Ngọc Tinh... Hình như hầu hết học cùng lớp với Cửu Dũng, Lê Minh dong dong cao, em Lê Nhân, Chánh & Nguyễn mới qua Mỹ còn Ngọc Khánh thì vang bóng một thời .v.v... Còn mấy bạn tên viết tắt, không biết. Mọi người ở đây rất vui khi nghe tin Chánh - Nguyễn qua bên ấy gặp lại những người bạn thân ngày xưa. Chỉ buồn trong lần họp mặt này sẽ vắng đi những bước nhảy và giọng ca của Chánh - Nguyễn.

Bài viết chưa xong, lại nhận được mail của Đỗ Khắc Hải nói về ngày họp mặt LT Pleiku tại Hoa Kỳ năm 2014. Lời nói chân thành đầy ấp yêu thương. Mong lần họp mặt 2014 bên ấy thành công mỹ mãn.

Trở lại với cái mail của Đỗ Khắc Hải. Lâu nay thường theo dõi trên trang web Liên trường, có lẽ, đã đọc được những đoạn văn, những bài thơ của các bạn nhưng không biết là ai vì không biết bút hiệu. Lần này ngoài CD, còn biết được Hữu Lượng, Đỗ Khắc Hải .v.v... trong ban biên tập trang web Liên trường, mình rất ái mộ và khâm phục những đóng góp của các bạn. Nhờ trang web Liên trường mà mình biết được tin tức bạn bè xưa cũ. Nhân đây muốn nhắc lại một vài kỷ niệm với Công Thành, Hữu Lượng và các bạn ngày xưa...

Hồi đó, tuổi trẻ hồn nhiên và nhiệt tình, bọn mình có nhiều thành tích trong thể thao, văn nghệ. Đá banh thì luôn mang về cho Trung học Pleiku

những chiếc cúp. Văn nghệ, bọn mình đã dành dụm sắm được một giàn nhạc. Công Thành đánh trống, Hùng accord, Hữu Lượng solo, mình bass. Những đêm lửa trại hoặc văn nghệ cuối năm học nhà trường phát thưởng.v.v... Nhất là vào dịp Noel, ban nhạc bọn mình thường vào Trung tâm huấn luyện quốc gia Trường Sơn mà Thành “đầu bạc” trong khối CTCT của trung tâm mời bọn mình vào giúp vui cho lính (Thành đầu bạc bây giờ là sư phụ dạy “múa” thể dục cho các bà, các cô. Hôm sinh nhật của mình, sư phụ dìu một cô rất trẻ “múa”. Những bước “múa” rất fantasia. Đầu sư phụ bạc mà tính nghệ sĩ không bạc). Hiện đang nằm viện vì tai biến.

Nhớ có một mùa giáng sinh năm nào hang đá, sân khấu dựng trước sân nhà Công Thành với những giọng ca điệu múa học trò mà hấp dẫn cả xóm đến xem. Ở đâu cũng có tiếng ca của Chánh - Nguyễn, của Rma'h Ngoài, của Tin. Mình vẫn còn nhớ cái băng con gái “4N” gồm “Ngọc, Nghiệp, Ngòi, Ngàn” của trường Bò Đề với điệu múa “Chiều lên bản thượng” trong bộ váy sọc của các cô dân tộc, đẹp và dễ thương làm sao! Một điều trân trọng là cho đến bây giờ dù dòng đời lặng lẽ trôi đi trên 38 năm với bao biến cố, thăng trầm, nhưng cái chất dễ thương của Phở núi vẫn có các em kế tục, đó là Trang, Thủy, Yến, Quỳnh. Gần 60, đã làm bà nội, thế mà hằng năm vẫn mang về trong buổi họp mặt điệu múa “Trăng sơn cước” và những tiết mục văn nghệ của các em khác làm cho buổi họp mặt tươi vui và mọi người nhớ lại thời trai trẻ của mình. Nói để thấy người Pleiku kết dính, nhiệt thành, rất quý mến nhau dù chân trời, góc biển.

Cũng dạo ấy chiều chiều bọn mình cũng thường đèo nhau lòng vòng qua các con phố Trịnh Minh Thế, Lê Lợi, Phan Đình Phùng, Hoàng Diệu, Hai Bà Trưng v.v... nhìn nữ sinh tan trường. Tiếc rằng lúc đó bọn mình ngây ngô, nhút nhát, khờ khạo chỉ biết nhìn mà không nói... nhưng rất lãng mạn. Những ngày như vậy bọn mình vui ơi là vui. Niềm vui kéo dài được mấy năm thì bỗng một đêm một trái pháo B40 rơi ngay phòng để nhạc cụ và cháy hết, em gái mình là Vân bị thương cái chân. Rồi biến cố 1975 mỗi người một phương. Chia tay không kịp giã từ, thế là lạc mất nhau từ đó. Cả đời người có biết bao kỷ niệm, một đêm làm sao nói hết...

Mới đó mà các mái đầu đều bạc. Tất cả là ký ức, là hoài niệm ... Tất nhiên có người may mắn, có người bất hạnh, có người nhớ cố hương, có người vọng ngoại nhưng dù ở đâu Pleiku với chúng ta là mãi mãi... Phải không? Có dịp về VN kính mời thầy cô và các bạn ghé nhà mình chơi, thế nào cũng gặp lại một ít thầy cô và bạn bè xưa cũ - (chỉ cần phone 0909054645)

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 10/2013